

HÅRDERUPS POSTEN

N:r 1 18. 1. 70

Ur innehållet:

Dansplatsen i Härderupshult.

Enda halmtaket i Härderup.

Unik bro över Härderupsån.

Härderupsbo har själv
lärt sig franska.

Jag, en sommarstugeägare.

Skånehistorier.

HURRA FÖR SKÅNE.

La voss sjonga, la voss skräppa
mä vårt skånska lann.

Sjong så hela lanned hör ed,
för de lätter på humöred
å gör minen grann.

E du lannbo ifrå Skåne
eller barnfödd i nån sta,
lägg då noga på ditt minne,
vad du bär på för ett sinne,

så blir säkert mången gla.

ÄRADE LÄSARE.

Vad ni nu håller i era händer är en fullständigt unik sak, nämligen en tidning för endast en by. Jag förmodar att den är Sveriges minsta. Den skiljer sig i flera avseenden från en vanlig tidning. Den utkommer mycket oregelbundet, ungefär varannan månad. Den ges inte ut för att någon eller några skall tjäna pengar på den. Det här första numret är t.ex.

helt gratis. Innehållet är också ovanligt. I motsats till vissa moderna tidningar, kommer vi tills vidare inte ha någon utvkningsflicka (eller pojke), eller serier om Fantomen och annat trams. Istället blir det artiklar om högst intressanta saker. Att räkna upp alla läsvärda ting skulle ta lång tid. Jag uppmanar istället alla kära härderupsbor och även andra, att själv läsa Härderupsposten, för att på så sätt komma fram till, att denna tidning är mer läsvärd än Skånska Dagbladet, Mellomsta Skåne eller Ystads Allehanda, för att inte tala om alla veckotidningar. Mycket i tidningen kommer att hamna under begreppet hembygdshistoria. DET blir även mycket från naturens värld och sist men inte minst blir det någorlunda aktuella saker. Vi på redaktionen hoppas att läsarna ska finna Härderupsposten roande och intressant.

Redaktionen består av: Bertil Persson, Bo Andersson, Christina Olsson, Ingrid Olsson, Gunvor Persson.

DANSPLATSEN I HÅRDERUPSHULT.

Om någon av läsarna händelsavis inte visste, att det funnits en dansbana i Härderupshult, så vet ni det alltså nu. Den senaste var belägen i det vackra bokhultet, till höger, en bit in på Gösta Perssons utfärdsväg. Den kom till 1921 och det var några ungdomar från byn, som lät uppföra den.

Den bestod av, först själva dansbanan och så nånting, som man kan kalla scen där spelmännen stod. Vidare några enkla bord runt omkring i terrängen och ett skjul där man kokade kaffe, som sen serverades mot betalning. Någon inträdesavgift hade man inte men det kostade 25 öre att få ställa cykeln i cykelstallet.

Man dansade och hade roligt, som man ju hade på den tiden. Orkestrarna som spelade hade inga egentliga namn men man kallade dem för olika saker t.ex. Åkesana från Rönås och Lövestatattarna. Instrumenten var oftast dragspel, fiol och trumma. Man dansade vals, polka och även Charleston, som ju var populärt på 20-talet.

När kvällen var slut, gick spelmännen omkring och samlade upp spelmanspengar, och det var vad man tjänade den kvällen.

Superior och våldsamma slagsmål blev med åren allt vanligare och mot slutet av 20-talet ~~allt vanligare~~ kom man ofta dit ofta bara för att supa och slåss. Hela gäng från olika byar rök ihop med knytnävar, bordsben och cykelkedjor. Särskilt fruktade var som vanligt Vollsjöpågarna. En ofta sedd gäst i Härderupshult var kavalleristen August Ekman, som kom dit för att slåss och leva jävel och ingen kunde som han, sägs det, rensa marknadsplatser från tattare. Denne August Ekman är en av huvudpersonerna i Fritjof Nilsson Piff Piratens roman, Bombi Bitt och jag, under namnet Nils Galileo. Den som i verkligheten hette Nils Galileo var ett original av fridsam typ, som bodde i Härderup.

Några hundra meter ner åt vägen mot Vollsjö, Otto Svensson nu bor, bodde under dansbanepoken en fjädringsman och ibland blev det bråk på vägen hem från dansen och då kunde det

hända att han kom ut i bara nattskjortan för att skjilja dem åt.

Från att alltså ha varit en välbesökt danstillställning, blev Hårderupshult platsen för superior och slagsmål. Det slutade med att tillställningarna förbjöds och detta hände sommaren 1928. Sen dess har liknande arrangemang aldrig förekommit i Hårderupshult. Nu är platsen för dansbanan bevuxen av hallonbuskar och liknande, men tränger man in i detta snår, så finner man, att stenarna ännu ligger kvar, på vilka själva dansbanan var lagd.

Det finns oändligt mycket mera att berätta om dansplatsen och vi på redaktionen lovar att återkomma, med flera artiklar om den saken. Säkert finns det bland läsarna några som har minnen från lördagar i Hårderupshult och vi är väldigt tacksamma för uppgifter och episoder från den här tiden.

SKÅNSK HUMOR

Det var ärtsoppa till middag och den nye drängen åt upp, alltefterson pigan satte fram de ny portion åt honom. När drängen slevat i sig den sjunde tallriken, frågade pigan om han ville ha mer, men då svarade drängen i lugn skånsk ton:

"Nä ja, om inte precis gläve ärtasoppa!"

En semestrande stockholmare inleder samtal med en skånsk odalman.

Stockholmare: Här i Skåne har ni allt stora utvecklingsmöjligheter.

Skåningen: Ah si, om inte di, po di tre siorna har vi vann och i norr gränsar vi te Lappland.

Stockholmare: Ni menar väl Småland.

Skåningen: Lappland eller Småland de kvettar för vi skåningar vi umgås om inte mä den mongoliska rasen.

KAMPANJEN FÖR BOKSKOGENS BEVARANDE I HÅRDERUPSHULT

Aktionen kom till stånd, som direkt svar på Domänverkets framfart i den vackra bokskogen i Hårderupshult. Det var vintern 69 som ett stort antal bokar fälldes, synbarligen för att ge plats för det inplanterade lärkbeståndet. Det var nedfällningen av träden vid vägen, som av många bybor sågs med stort vemod och en smula ilska. Man undrade: Ska dom höga herrarna få fara fram hur som helst? Det vackra valvet över vägen förstördes och inne i skogen såg det ut värre än f-n efter traktorernas framfart.

Det var då, som vi ungdomar gick till handling med en aktion, som var dels direkt menad att försöka avbryta förstöringen. Dels i förebyggande syfte, ingen visste ju vad som skulle hända skogen på längre sikt och dels, om vi misslyckades, åtminstone framföra en stark protest till Domänverket. Vi diskuterade olika förslag till hur vi skulle gå till väga. Att en liten grupp kom med en protest, insåg vi skulle klinga ohörd, men om hela byn och flera till slöt sig bakom borde protesten ha större kraft. En petitionslista kom på förslag och antogs enhälligt av de församlade. Vi delade upp oss i två grupper och trots vinterns snöstorm och köld lyckades vi på en dag insamla 88 namn. Uppslutningen bakom aktionen var total. Endast två var av annan åsikt.

Vi behövde också hjälp av personer med högre befattningar. Författaren, småbrukaren och hembygdsforskaren Gunnar Persson kontaktades och ville gärna hjälpa oss. Han i sin tur kontaktade Mollersta Skåne och ett stort reportage gjordes om vår aktion. Sedan vi pratat med ett par andra personer av betydelse, tyckte vi att det var dags att ta direkt kontakt med jägmästare Tham i Kristianstad. Efterson jägmästare Tham själv är anhängare av bokskog, så tyckte han att vår aktion var bra och förklarade att bokskogen i Hårderupshult skulle få bli kvar. Han redogjorde även för det ekonomiska

i sammanhanget och att många var motståndare till bokskogen just för att den är så olönsam. Han lovade också att en del av lärkträden ska efter något år huggas ned till förmån för bok. En del av de ~~färdiga~~ stora träden hade fällts p.g.a. att de var så att säga "färdiga". Men då sa jag att det var ju de höga träden som var vackrast och han höll med mig.

Bakom sommarstugan som allmänt kallas "Konstnärens", planterades i somras bok istället för lönn, som var meningen från början. Ett steg i rätt riktning alltså. Även på några stormfällan inne i skogen planterades bok. Vidare har man på en sluttning luckrat upp jorden, för att bokollonen ska självsås istället för att plantera lärk där. Dessa åtgärder tyder ju på att man försöker bevara bokskogen, i motsats till vad det tydde på förra vintern.

BP

EN UNIK BRO ÖVER HÅRDERUPSÅN.

I samband med att en sträcka på vägen från Härderupsboställe till Alesta lades om, byggdes en ny bro över ån nära bostället. Omläggningen av vägen, som varit under diskussion ända sen 40-talet blev verklighet vintern och våren 67.

Bron blev unik, så till vida, att det var den första i sitt slag i sydsverige. Matrealet är centimetertjocka, galvaniserade och korrigerade plåtar, som fästs samman med bultar. Bultarnas antal lär enligt obekräftade uppgifter uppgå till 1900st. Formen är lite underlig. Det är en fyrsidig, avrundad, topplös pyramid. Hoppas ni förstår ungefär hur den ser ut. Den kostade 21000 kr att bygga.

Sen vägen lades om har trafiken ökat kostnaderna för dess underhåll har också ökat naturligtvis. Detta ses ju inte med särskilt blida ögon av lantbrukarna i närheten, som får stå för dessa kostnader. Innan vägen Skumparp - Rönås tillkom i början av 30-talet, var den också mycket trafikerad, trots att den var i mycket dåligt skick. När t.ex. Rönåsapågarna skulle spela upp till dans i Härderupshult, färdades de på den här vägen.

BP

Vi vill påpeka att nedanstående berättelse på rimm är helt uppdiktad, av Klas Beresson från Eskilstuna.
JAG:EN SOMMARSTUGEÄGARE.

- I Livet börjar klockan fem,
på fredagen.
Med is i magen
och risk för liv och lem
jag rattar bilen
och lägger milen
i yttre filen.
Nittio säger lagen,
men för dagen
har vi bråttom,
precis som dom
vi körde om.
- 2 Härderup är vårt mål,
vår lilla stuga;
köpt av en snål,
som sökte ljuga
om värdet.
Men lär det,
att pruta med frugan
på den lilla stugan.
Till de tända ljusen
gav vi nittio tusen.
- 3 Den bruna soppan i brunnen
smakade dynga i munnen.
Vi grävde om den
för tio tusen spänn.
Bocken fanns i huset,
lerväggarna föll med dunder
och det var ett rent under,
att man inklusive ljuset
kunde få allt i skick
för trettio tusen på ett kick.
- 4 Det har varit ganska
ganska marigt.
Första året
kom magsåret.
På lånet blev räntan
över förväntan.
Jag fick extraknäcka
så kassen skulle räcka.
Då ensam min fruga for
och bedrev hor
med gubbarna ute
ute bland stubbarna.
- 5 Nu sitter jag här i stan
och svär som fan.
Skild, fattig och ilsk,
medan Agda är pilsk
och bor flott
ute på mitt slätt.

NATURENS UNDER

En igelkott har ungefär 16000 taggar.
En uggle ser 500 - 1000 gånger bättre i mörker än människan.
Harens hastighet på fritt fält är omkring 70 km/tim.
Spillkråkan tummar mot en trädstam med näbben med mycket hög hastighet. Den högst uppmätta är 44 slag på 2,69 sekunder.
Husflugan förökar sig så fort, att om man underlåter att slå ihjäl en s.k. vinterfluga, kan denna ge upphov till 25000flugor.
Som tur är lever en fluga normalt bara en kort tid. Massor dör redan efter några dagar eller veckor. Levde alla vinterflugans barn barn o.s.v. i ett år fick man skriva avkomman med ett 18-siffrigt tal. Om alla dessa flugor slog sig ned intill varandra, skulle de täcka Afrikas yta.
Det finns en ål i Brantevik, som levat i en brunn där i 104 år

Dessa uppgifter är hämtade ur "Naturens under", som är en jultidning, författad av journalisten Arne Bröman, som samarbetat med flera av våra främsta forskare.

LITE OM JULEN

Julen firas som jag hoppas alla vet, till minne av Jesu födelse. Man har emellertid inte alltid firat jul den 25 dec. Det var på 300-talet detta bestämdes. Förut hade man firat Jesu födelse den 6 januari. Jultomten är egentligen det svenska namnet på S.t Nikolaus, som finns i andra länder. Jultomten har även en viss motsvarighet i den gamla gråtomen, som förr ansågs föra lycka till gården om man behandlade honom väl. Man kunde exempelvis sätta ut gröt åt honom. Det var Jenny Nyström, som på sina julkort gav tomten, hans röda dräkt. Jultomten kommer som bekant med julklapparna på julafton, men det är inte så länge sedan, som man istället hängde upp en strumpa på julaftonen, i vilken tomten under julnatten skulle lägga klapparna. Detta system med strumpan finns fortfarande i t. ex. USA. Julgranens ursprung är inte helt klarlagt, men till Sverige kom seden från Tyskland på 1700-talet. Innan granen kom, förekom andra träd, som juldekorationer t.ex. björk. På tal om gran och björk, så var det ruskor från dessa träd, som man piskade sig med vid julens bastubad. Det är en sed som förekom mest längre norrut i landet. Bland de äldre juldekorationerna kan nämnas julrosor och hyacinter. På 1300-talet stavade man jul med hjalltså hjul. Till sist följer här ett gammalt recept på julöl: Till 10 l. svagdricka tages 3 halfvor porter och ett $\frac{1}{2}$ kg. socker. Alltsammans blandas väl, tills sockret smält, hvar efter det buteljeras, korkas och hartsas. Bör stå omkring 8 dagar, innan det är färdigt att severas. Förvaras i källare. Vill man ha ölet starkare tages mera porter.

BA ; BP

EN LÅNGPROMENAD ETT HÖSTMINNE

Tåget börjar bromsa lite innan Vollsjö järnvägsstation. Det är lördag och jag har för ovanlighetens skull tagit tåget hem vilket innebär, att jag från Vollsjö upp till Härderup inte har något annat fortskaffningsmedel än apostlahästarna. När tåget rullat in på bangården reser jag mig och stiger sedan ur, så fort tåget står stilla. Av personliga trivselskäl vistas jag inte på tåg längre än nödvändigt.

Ute på perrongen är det liv och rörelse, faktiskt, ty passagerarunderlaget minskar ju för vart år.

Vädret är inte det bästa, men jag är nöjd, så länge det inte regnar. Skymningen börjar lägga sig över det grå höstliga Vollsjö. Jag har ett litet ärende till färghandeln. Men va nu då? Där är ju mörkt. Va konstigt. Alltså stänger de tidigare på vinterhalvåret. Men jag minns ju tydligt, att i fjor när jag brukade komma med tåget, då var där ju öppet. Ja, ja det var inget viktigt ärende, så nog om det.

På torget står ett mindre gäng Vollsjöpågar, som vanligt skulle jag vilja säga. Det är hemskt med denna gängbildning. Det blir ju bara brottslingar av dem. Eller hur är det ni äldre brukar resonera.

På väg över torget, minns jag Frijof Nilsson Piratens beskrivningar av det gamla Vollsjö eller Tosterup, som han kallade det. Jag går och önskar att jag kunde vrida tillbaka tiden så där 60 år ungefär.

På slutningen av Kastensberget, som Vollsjö är byggt på, där trottoaren tar slut, finner jag mig själv gå på fel sida av vägen. Jag korsar därför den stensatta gatan och kommer över på den rätta, den vänstra alltså. Gående skall möta trafiken, som det så vackert heter.

Jag kan liksom inte fatta att det är lördag, eftersom jag alltid annars kommer hem på fredagseftermiddagarna. Ja det är precis, som om det vore fredag. Väskan som jag bär på, känns som tur är ännu inte tung fasten jag nu gått en kilometer och befinner mig vid Cemengjuteriet. När jag var 5-6 år drömde jag om att få arbeta på Cementgjuteriet, vilket jag nu drar på smilbanden åt.

Skymningen gör sig alltmer märkbar, och gatlyckorna börjar sakta tändas. När jag passerar trädgårdsmästeriet innan Frenningeby, minns jag en episod från mitt första skolår i Starrarps småskola. En flicka sa under en diskussion med fröken så här: Jag vill inte gifta mig med Bertil, för han ska bli trädgårdsmästare och alla trädgårdsmästare har långt skägg.

Vandringen fortsätter och jag kan fortfarande inte få i skallen att det är lördag. Nu börjar väskan kännas lite tung och därför byter jag hand. I Frenningeby minns jag automatiskt de härliga somnardoppen i badet. Det är lite vemodigt att tänka sig, att nästa sommar är så avlägsen i tiden.

Nu kommer jag in på grusväg, och jag är tacksam för att vägen intee är säskilt våt och lerig, för i så fall skulle mina lågskor vara direkt olämpliga. Killanders backe är ju

lite tröttsam, väskan överlämnas återigen till högerhanden. Omgivningen har nu ändrats, från samhällsbebyggelse till vacker natur. Det är tyst och nästan mörkt, men i dunklet lyser björkarna vackert i sina färgsprakande höstskrudar. Det är den tid på året, då träden får sin andra glansperiod. Jag står stilla å en stund och beundrar de ljusa vackra färgerna. Jag passar även på att slå en sjua i vägkanten.

☉ Vid vägkanterna finns bara enstaka blommor kvar och som motsats erinrar jag mig hur vägrenarna såg ut vid midsommartid. Det är ett verkligt originellt hus, det där, som är mitt emot Klöverskullevägen. Det är ju polkagrismålet.

Den s.k. Bromsbacken är lite svår, men så går det desto lättare efter den. Jag möter en bil och det starka strålkastarljuset är bländande, för bilisten bländade naturligtvis inte av. Så bra kan han inte sina trafikregler.

Sommarstugan på höger hand är väldigt trevlig till utseendet, men granplanteringen närmast vägen är däremot mindre trevlig. Nu ännu en bil som inte bländar av. Det här med bilisterna måste jag behandla i Hårderupsposten.

Ännu en gång försöker jag pranta i mig själv, att det är lördag och då, då händer det. Jag förstår varför Färghandeln var stängd. Det är ju lördag. Jag tyckte väle att det var mystiskt, för det är ju en bra affär med fin service. Smått chockerad över min villofärd i tiden, fortsätter jag promenaden och passerar Vallarumsvägen. Strax därefter är jag hemma i det kära älskade gamla Hårderup. Bokskogens mörka valv är fantastiskt vackert och ängarna och fälten, som jag ser i dunklet är lika betagande. Lärkträdsplanteringen gör mig emellertid tillfälligt lite förargad. Jag hatar dessa strama rader.

Det lyser ur fönstren på sommarstugorna. Det är ju lördag. I Hårderupshult city viker jag av åt höger och sista biten funderar jag över vad jag ska göra denna lördagskväll. Ska jag åka till Jägersbo och dansa eller ut och träffa gänget? Nej, jag ska arbeta med Hårderupsposten, det är roligare.

BP

SKÅNSK HUMOR

På en av våra större restauranger i Malmö inträder vid lunchtid en trygg skåning från det bördiga landet "söder om landsvägen". Det stora smörgåsbordet står framdukat, och vår skåning imponeras tydligen av alla de läckra anrättningarna, varför han placerar en stol vid smörgåsbordet och bereder sig att begå den stora måltiden. När han av hovmästaren uppmärksammas på att det finns småbord anmärker han stillsamt: "Ah, ja tror nock att då här räcker ti forr maj."

En skåning turistade i Värmland och tillfrågades av en inföding om han intee tyckte att där var naturskönt. Så vackert har ni ändå inte nere i Skåne. O, där ä meed grannare, bara himmel å blannsä.

HÅRDERUPSBO HAR SJÄLV LÄRT SIG FRANSKA.

Elof Nilsson 78 år, Hårderupshult, är en mångsidig man. För tretton år sedan beslöt han sig för att lära sig franska. Anledningen var att hans syster hade en del franska tidningar som herr Nilsson gärna skulle vilja läsa. Med hjälp av dessa tidningar och en ordbok har han själv lärt sig franska. Nu kan han obehindrat läsa franska, men eftersom han aldrig haft någon lärare eller har hört språket, så kan han inte uttala orden. Men det gör ju ingenting, då han inte behöver använda språket. Han har en del böcker av kända författare, som han fått av sin syster. Tråkigt nog finns det inga franska böcker på biblioteket i Vollsjö, som han tycker om att läsa.

Det Det är inte bara franska utan även engelska han kan. Han har Nya testamentet på engelska, som han dagligen läser en bit i. Detta språk har han lärt sig på samma sätt. Men han föredrar franska, för han tycker att det är vackrare.

GP, CO

ENDA HALMTAKET I HÅRDERUP

För bara 50 år sedan var halm det absolut vanligaste matrealet till tak, både på uthus och boningslängor i Hårderup. Halmtaken har succesivt försvunnit och i våra dagar är det ju eterniten som dominerar.

I Hårderup finns, så vitt jag vet, endast en gård med halmtak, nämligen hos Georg Andersson i Hårderupshult. Byggnadernas ålder är okänd, men de torde vara byggda på förra seklet. I början av 1900-talet innehades gården av en, som utövade taktäckning, som bisyssla till jordbruket. Han använde på sin tid s.k. vigrar (tunna videokäppar) vid täckningen. Dessa ersattes sedermera med ståltråd vid täckningen. Dessa

1935 tillträdde Georg Andersson gården och sedan "Täckaren" slutat sina dagar har Georg själv lagat och underhållit taken.

Råghalmen, som används vid täckningen ska skördas grön och sedan torkas.

På 30-talet var det också vanligt med tjärpapptak och spåntak, men även dessa har i stor utsträckning ersatts med eternit.

Halmtaken utgör minnesmärken från en förgången tid. De speglade stor roll för bilden av en gammal skånsk by. Alla torde vara ense om att det är kulturminnesmärken, som bör bevaras så långt det är möjligt.

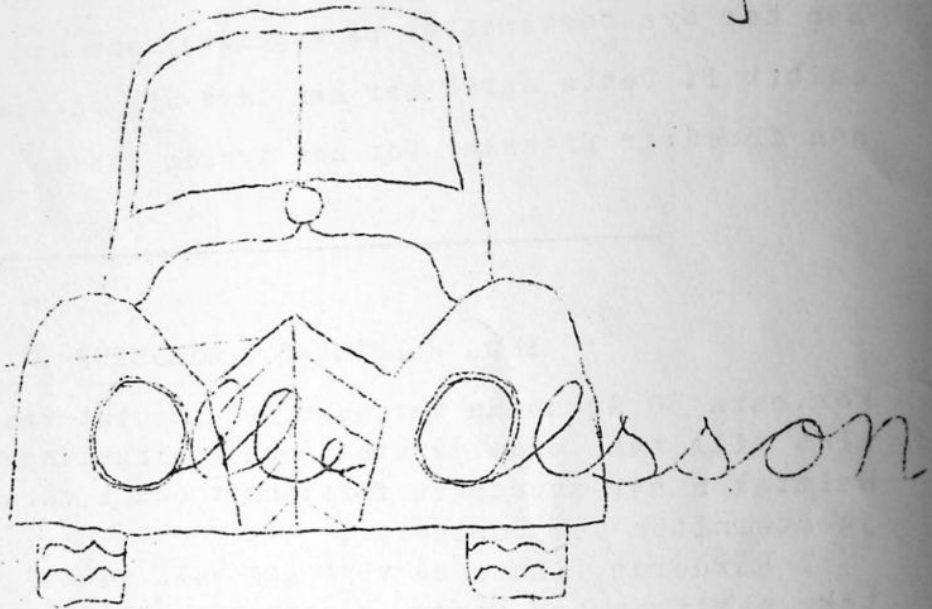
VID BILREPARATIONER

anlita

OLLE OLSSON

Härderupshult

"Er bil blir som ny efter behandlingen."



En centralt belägen bil-
verkstad i Härderupshult
med god service!

HAN GÅR EMOT ALLA TIPS I SVINUPPFÖDNING

Det blir allt vanligare att gödsvin föds upp trängt i fabriker med hel eller halvskymning. Grisköttet blir fint av det, sägs det. Men agronom Nils Arne Nilsson på Nyboholm gör precis tvärtom. Hans nya saggatall för smågrisproduktion flödar av ljus. Luften är behagligt frisk, fri från gödselstank. Värmen är rar och go' och djuren har rörelsefrihet. BB-avdelningens rosenröda smånassar tassar försiktigt på uppvärmda cementgolv eller sover rofullt på mjuk halmbädd under värmelampa, packade som sardiner i burk. De har själv placerat sig så. Nya slaktsvinstallet ska göras efter samma principer. Det blir klart i vinter. Det är inte roligt att springa in i mörka stall, tycker djurägaren själv.

Sinsuggorna motioneras. Var tredje dag traskar en radda sugor ut och får böka själv bäst de vill i rastgården. Det stärker er muskler och ben.

Det händer att någon liten vitluden nasse någon gång ger sig ut på upptäcktsfärd i stallet. Det spelar ingen större roll här. Lillgrisen hittar tillbaka. Framför allt är risken för spridning av ovälkomna bakterier begränsad i en besättning som den Nils Arne Nilsson har. De 15 första gyltorna inköptes från samma ställe, vilket hindrade att bakterier från olika håll blandades. Man ska inte tro att man kan bli av med bakterier, istället måste man försöka hålla dem på lämplig nivå. I en besättning som här behöver det inte bli bakterievariationer utan samma baciller hela tiden. Det går att skapa balans i bakteriehärden. Däri ligger en av fördelarna med integrerad produktion. Huvudsaken är att man har torrt och varmt. Det ska vara renligt men ingen överdrift, allt ska ske med måtta.

I saggstallet på Nyboholm hänger värmeelementen tätt på väggarna utmed långsidorna, och under båggolven går värmslingor. Fem lågvarviga fläktar startar automatiskt så fort temperaturen i stallet blir för hög. Djuren behöver också friskluft. Luften måste bytas, men inte för snabbt, då finns risk för drag. De är precis lika känsliga för drag som vi, säger han. Det hände för ett tag sedan att värmepannan krånglade. Det syntes genast i stallet när ~~stallet~~ värmen sjönk. Grisarna såg inte glada ut.

Då och då hörs ett pysande ljud i stallet. Det är suggorna som dricker vatten. De spolar själva. Trycker med nosen och sörplar tills de fått nog. Vattnet har en konstant temperatur av 20 grader.

Numera är svinstall ingen enskild angelägenhet. Naturvårdsverket kan ha synpunkter. Det är doften som är avgörande. Men Nybohols saggstall är fritt från odörer, både ute och inne. Fast Nils Arne Nilsson erkänner villigt att gödsvinstall ger fränare doft än saggstall.

Han har gått in för skraputgödsling av fast spillning, som tillsammans med bäsens halm åker ut och lagras utanför. Från luktsynpunkt tycks det fungera fint. En av förklaringarna är, anser Nils Arne Nilsson, att halmen suger åt sig mycket av urinen och låser de otrevliga luktämnen som bildas. Vänd.

Det finns sex villkor för att smågrisproduktion skall lyckas, anser Nils Arne Nilsson. De tre första är rätt man, det fjärde ändamålsenlig byggnad, det femte rätt djurmatreal och det sjätte rätt utfordring och skötsel. Men rätt man är A och O. Minsta lilla förändring i stallet ska djurskötaren observera. I princip hindrar ingenting att han sitter hemma och övervakar med hjälp av TV.

Jordbruksföretaget måste vara effektivt, eftersom det bara är de effektiva företagen som överlever. Vi försöker göra det bästa möjliga här, säger Nils Arne Nilsson.

Förkortad artikel från Mellerstan.

Som motsats till den moderne bonden, som vi hört om ovan, kommer här en bygdemålsdikt om den skånske bonden, som kanske inte stämmer i alla avseenden i dag.

VI BÖNNER

På tal om snack så har du rätt,
vi rör voss allra mest
me ving å vär å kreg å sånt
som vi begriber bäst.

Ni annre, som har fåd en mong
ti å va möra i,
ni hittar po så mied trams,
som ni ska röra i.

Ni vänner ud å ing på allt,
allt udan nåd förskäl.
Ni vrier löjn te ärlihed
å skämmer ud er säl.

Vi sir ett or om ving å vär
å täpper sin mongen te,
å deklarerar ente mer
än en e tvongen te.

SKÅNSK HUMOR

En göingetorpere hade rest till Kristianstad för att undergå en magoperation. I lasarettsläkarens väntrum, som var fullsatt av hjälpsökande, stötte han ihop med en kollega, varvid till de församlades uppbyggelse utspann sig följande dialog:

Ha heder du?

Ja heder Ola Nilssen.

Haur e du ifrau?

Ja ä ifrau Ignaberga

Ha har du för sjukdom?

Ja har ont i maven.

Har du vaed här forr?

Ja, ja ha vaed här en gång för, men denna gången ska ja opereras.

Ska du opereras i maven? Dau dör du.

Ah, da gör ja väl ente?

Jo min gån gör du sau. Här pau detta lasarettet dö alla som ble opererade i maven.

Tro de?

(Efter en lång paus.)

Ska du begravas hä i Krischansta eller i Ignabaþja?

BARA NÅGRA ORD TILL.....

Nå, vad tyckte ni? Fanns haä här något läsvärt? Vi hoppas det. Det är meningen att innehållet ska intressera just er som bor i Härderup med omnejd. Föratt uppnå bästa möjliga innehåll, borde alla gemensamt författa tidningen. Alltså, ALLA ÄR HJÄRTLIGT VÄLKOMNA MED BIDRAG. Det får vara allt möjligt, gammalt som nytt. Om tidningen ska komma i flera nummer, beror helt och hållet på intresset för den. Ni ska alltså skriva vad ni tycker om den. Både bra och dålig kritik är välkommen. Om vi på redaktionen skulle ge ut tidningen för eget nöje, skulle detta nöje vara väldigt dyrt. Det kostar att trycka den.

Vi ber läsarna ha överseende med tryckfel och stavfel och hoppas på deras stöd i vår verksamhet.

Adress till Härderupsposten:

Bertil Persson

Härderup 3

270 33 Vollsjö

tel. 0416/32062

HÅLL HÅRDERUP RENT

